

Δημιουργική γραφή Συνέχεια ιστορίας

*Θεματική ενότητα Γ' Γυμνασίου
«Οικουμενικές αξίες και Λογοτεχνία»*

Γυμνάσιο «Βεργίνα» Λάρνακας, 2013-2014

Δημιουργική γραφή - Συνέχεια ιστορίας

☞ Θέμα εργασίας: Να γράψετε μια συνέχεια του λογοτεχνικού κειμένου «Μαουντχάουζεν» του Ιάκωβου Καμπανέλλη¹

(α)

Μαουντχάουζεν - Η ιστορία ενός κρατουμένου

Κεφάλαιο 1, Το Γεγονός

Μια ολόκληρη εβδομάδα πέρασε από το γεγονός και ο Αντώνης δεν σταμάτησε να σκέφτεται αν αυτό που έκανε ήταν σωστό ή λάθος. Ακόμη περισσότερο, τον άγχωνε ότι δεν τον έχουν τιμωρήσει ακόμη. Ούτε και οι υπόλοιποι κρατούμενοι ξέχασαν το γεγονός, θαυμάζοντας τη γενναιότητα του Αντώνη ελπίζοντας και οι ίδιοι να μην τον τιμωρήσουν. Ήταν ξημερώματα Κυριακής, και πριν καν το εγερτήριο, ένας SS έφτασε στο πέτρινο κρεβάτι του Αντώνη και τον ξύπνησε ρίχνοντάς του παγωμένο νερό στο επίσης κρύο και άρρωστο πρόσωπό του.

- Σε ζητάει ο Ράινχαρντ Χάιντριχ, ντύσου και θα σε οδηγήσω στο γραφείο του.
- Ποιος είναι αυτός;
- Αυτός είναι ο Γκεστάπο εδώ πέρα.

Ο Αντώνης παρόλο που δεν φοβήθηκε ιδιαίτερα, κατάλαβε πως έφτασε η στιγμή να τιμωρηθεί. Ο SS οδήγησε τον Αντώνη σε ένα σπίτι που βρισκόταν λίγο πιο μακριά από τα υπόλοιπα στο στρατόπεδο.

- Σε περιμένει μέσα ο Γκεστάπο, είπε ο SS.

Μπήκε στο κτίριο και κοίταξε τον γύρω χώρο. Μπορούσε κανείς να δει πολλές εικόνες ανθρώπων στην αίθουσα, όπου βρισκόταν ο Γκεστάπο. Οι άνθρωποι ήταν θύματα του Ράινχαρντ που το είχε σαν χόμπι, να κρατάει μια εικόνα από τον κάθε άνθρωπο που σκοτώνει. Ο Αντώνης δεν ανησύχησε πολύ, μόνο σκέφτηκε πόσο τρελός πρέπει να είναι ο άντρας που θα του μιλήσει σε λίγο. Αυτό που έκανε τον Αντώνη να ανησυχήσει είναι όταν πρόσεξε μια δική του φωτογραφία στον τοίχο. Κατάλαβε πως ήρθε η ώρα να τιμωρηθεί για... το γεγονός.

- Περάστε μέσα, ο κος Χάιντριχ είναι έτοιμος να σας δει.

Ο Αντώνης πέρασε μέσα στο γραφείο του Γκεστάπο με γενναιότητα και χωρίς κανένα ίχνος ανησυχίας ή τρόμου.

¹ Από το διδακτικό εγχειρίδιο *Ο λόγος ανάγκη της ψυχής*, Γ' Γυμνασίου, τεύχος α', βιβλίο μαθητή, Υ.Α.Π. 2012, σ. 33.

- *Είσαι... ο Αντώνης; ρώτησε ο Ράινχαρντ.*
- *Μάλιστα..., απάντησε μονότονα ο Αντώνης.*
- *Κύριε... Μάλιστα κύριε. Λίγος σεβασμός σε αυτούς που σου δίνουν φαγητό θα ήταν καλό.*
- *Αν δεν υπήρχατε εσείς δεν θα χρειαζόμουν το φαγητό σας. Μια χαρά ήμουν πίσω στο σπίτι μου... Κύριε..., απάντησε ειρωνικά.*
- *Α, μάλιστα, πάλι τον γενναίο παριστάνεις. Για να δούμε αν θα είσαι γενναίος το επόμενο... Πόσα είπε ο Χίτλερ; Το επόμενο 25λεπτο; Ε! Μπέρνχαρντ, για δώσε μου το μαστίγιο να δείξουμε σε αυτόν τον αιχμάλωτο ποιοι κάνουν κουμάντο εδώ πέρα.*

Ο Γκεστάπο αναφερόταν στο γεγονός πως η γενναιότητα του Αντώνη έφτασε μέχρι τα αυτιά του Χίτλερ.

- *Ο Χίτλερ θα πρέπει να εντυπωσιάστηκε με τη γενναιότητά σου για να διατάξει μόνο 25 λεπτά μαστιγώματος. Μια φορά διέταξε ολόκληρη εβδομάδα. Τον πέτυχε στις καλές του, μιας και ο πόλεμος τα πάει μια χαρά. Είπε ο Ράινχαρντ μαστιγώνοντας τον Αντώνη.*

Ο Αντώνης ήταν αρκετά δυνατός, ώστε να αγνοήσει τον πόνο. Αλλά αν γνώριζε το τι θα ακολουθούσε ύστερα, θα φώναζε με κάθε μαστίγωμα.

Κεφάλαιο 2, Η Τιμωρία

Αφού το μαρτύριο κράτησε 20 λεπτά, ο Γκεστάπο σταμάτησε.

- *Νομίζω έχεις ακόμη πέντε λεπτάκια, είπε ειρωνικά ο Αντώνης.*
- *Από τα λίγα πράγματα που με κάνουν να θέλω να σκοτώσω άνθρωπο είναι η ειρωνεία και οι Εβραίοι, είπε έξαλλος ο Γκεστάπο, αν είχα την άδεια του Χίτλερ να σε σκοτώσω, θα σε σκότωνα εδώ και ώρα, γι' αυτό μην τα βάζεις μαζί μου! Χμ, τότε ας κάνουμε αυτά τα πέντε λεπτάκια να μην πάνε χαμένα.*

Εκείνη τη στιγμή ο Ράινχαρντ πέταξε το μαστίγιο και πήρε μια τανάλια. Για τα επόμενα πέντε λεπτά ο Αντώνης θα βίωνε τη χειρότερη του εμπειρία.

- *Ετοιμάσου για ένα πεντικιούρ αλά γερμανικά, είπε ειρωνικά ο Γκεστάπο.*

Ήταν συχνό φαινόμενο η αφαίρεση των νυχιών με τανάλια, και ήταν ένα από τα συχνότερα βασανιστήρια των Γερμανών στους Εβραίους και άλλων τάξεων.

Ο πόνος ήταν αφόρητος, και ο Αντώνης έφτασε στο σημείο να φωνάξει από τον πόνο.

- *Τι ακούω, ο παντοδύναμος Αντώνης φωνάζει από πόνο; Για να φωνάξεις, σημαίνει πως θα πρέπει στα αλήθεια να πόνεσες. Αυτή τη φορά θα σταματήσω μέχρι εδώ. Αλλά αν ξανακούσω ακόμη ένα παράπονο για σένα, θα το πω στον Χίτλερ και είμαι απόλυτα σίγουρος, δεν θα σε αφήσει να ζήσεις αυτή τη φορά.*

Ο SS επέστρεψε τον Αντώνη στο στρατόπεδο και τον άφησε στον πρόχειρο χώρο ταφής.

- *Εδώ θα δουλέψεις για τιμωρία. Τώρα θάψε αυτούς τους νεκρούς εβραίους! Διέταξε ο SS.*
- *Εδώ θα τους θάψετε; Σε μια απομακρυσμένη τάφρο;*
- *Τουλάχιστον τους θάβουμε. Τώρα ξεκίνα την δουλειά!*

Ο Αντώνης, παρότι πονούσε αφάνταστα το πόδι του, έκανε αυτό που του ζητήθηκε. Ο πόνος αυξανόταν συνεχώς στο πόδι του μέχρι που έπεσε χάρω, γιατί δεν το ένιωθε πλέον. Μέχρι την ώρα που ήρθε ο SS, ο Αντώνης ήταν ήδη αναίσθητος. Ο SS σήκωσε τον Αντώνη, τον έβαλε στο αυτοκίνητο και τον οδήγησε μέχρι τα στρατόπεδα. Τον έριξε έξω από το σπίτι που έμεναν αυτός και οι υπόλοιποι κρατούμενοι και έφυγε. Αμέσως οι κρατούμενοι πήραν τον Αντώνη, τον έβαλαν μέσα στο κτίριο και του πρόσφεραν το λίγο φαγητό και νερό που τους είχε δοθεί. Ένας κρατούμενος που ήταν γιατρός, πριν τον φέρουν στο στρατόπεδο, είδε το πόδι του Αντώνη.

- *Μολύνθηκε, είπε τρομοκρατημένα ο γιατρός.*
- *Τι; Ρώτησε ένας κρατούμενος.*
- *Το πόδι του. Μολύνθηκε.*
- *Τι! Πώς τον γιατρεύουμε; Ρώτησε ένας άλλος κρατούμενος.*
- *Δεν γιατρεύεται, πρέπει όμως να του το κόψουμε, έτσι ώστε η μόλυνση να μην προχωρήσει στο υπόλοιπό του σώμα.*
- *Να του το κόψουμε; Εγώ πάντως δεν το κάνω, είπε τρομοκρατημένα ένας άλλος.*

Κεφάλαιο 3, Αυτοτιμωρία

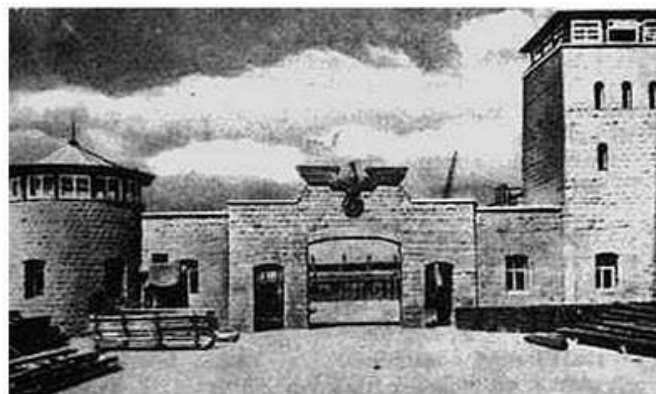
Πριν το εγεγρήριο, ο Ράινχαρντ ξύπνησε από κάτι φωνές. Κοίταξε από το παράθυρό του τους κρατούμενους να φωνάζουν διάφορα και να ρίχνουν πράγματα στο δωμάτιό του. Βγήκε έξω και με το πιστόλι του, πυροβόλησε έναν κρατούμενο. Για λίγα δευτερόλεπτα, σιγή.

- *Μπορεί κάποιος να μου πει τι γίνεται εδώ πέρα; είπε ο Ράινχαρντ.*
- *Σκότωσες τον Αντώνη! Φώναξε ένας κρατούμενος.*
- *Αλήθεια; Και πότε είχα την ευχαρίστηση να το κάνω αυτό;*
- *Με την τανάλια! Φώναξε ο γιατρός.*
- *Αλήθεια; Δεν θυμάμαι να τον σκότωσα.*
- *Μολύνθηκε το πόδι του. Μετά τον έβαλες να δουλέψει, θάβοντας νεκρούς.*

- *Scheiße*,² φώναξε ο Ράινχαρντ, με τη σκέψη μόνο πως θα το μάθει ο Χίτλερ. *Scheiße, Scheiße* ο Χίτλερ θα με κάψει ζωντανό! Λοιπόν, αν σας δώσω περισσότερο φαγητό και μια κουβέρτα να μην μαθευτεί ο σκοτωμός του Αντώνη, αλλιώς θα σας σκοτώσω ΟΛΟΥΣ.
- Φοβάστε Ράινχαρντ; Φοβάστε μην το μάθει ο Αδόλφος Χίτλερ; είπε ο γιατρός.
- Πρόσεχε το στόμα σου, είπε ο Ράινχαρντ, και σε κλάσματα δευτερολέπτου πυροβόλησε τον γιατρό. Αυτό θα το πάθετε όλοι σας. Τώρα γυρίστε πίσω στις δουλειές σας!
- Κύριε, ο Χίτλερ θα φτάσει κατά το απόγευμα, ψιθύρισε ο Μπέρνχαρντ.
- Τι; Τι θα κάνει εδώ ο Χίτλερ; είπε σοκαρισμένα ο Ράινχαρντ.
- Ελέγχει όλα τα στρατόπεδα. Την προηγούμενη εβδομάδα ήταν στο Αουσβιτς. Δεν θυμάστε; Που σκότωσε δύο SS μπροστά από τους κρατούμενους ως τιμωρία για την τεμπελιά τους;

Μόλις ο SS τελείωσε την πρόταση του ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Όλοι οι κρατούμενοι γύρισαν να κοιτάξουν ποιον σκότωσε ο Ράινχαρντ αυτήν την φορά. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Ο Ράινχαρντ Χάιντριχ³, γκεστάπο του Μαουντχάουζεν αυτοκτόνησε με τη σκέψη των βασανιστηρίων που θα του έκανε ο Χίτλερ, όταν μάθαινε πως ευθυνόταν για τον θάνατο του Αντώνη, του κρατούμενου που ήθελε ο ίδιος ο Χίτλερ να τον δει από κοντά, για να δει με τα ίδια του τα μάτια αν είναι όντως τόσο γενναίος και θαρραλέος. Οι κρατούμενοι έθαψαν το σώμα του Αντώνη και του γιατρού και έκαψαν το σώμα του Ράινχαρντ. Αυτή η μέρα σήμαινε το τέλος του θαρραλέου Έλληνα κρατούμενου στο Μαουντχάουζεν.

Ντάνιελ Κωνσταντίνου, Γ8

² Scheiße = σκατά, κατάρα

³ Ο Ράινχαρντ Οίγκεν Τρίσταν Χάιντριχ ήταν στέλεχος των Ες Ες, ο δεύτερος στην ιεραρχία μετά τον Χάινριχ Χίμλερ. Ήταν ο πρωτοστάτης της Τελικής Λύσης, του σχεδίου των Ναζί για το Εβραϊκό Ολοκαύτωμα. Ήταν εξαιρετικά φιλόδοξος και ψυχρός υπολογιστής, χωρίς κανέναν οίκτο και γι' αυτό τον αποκαλούσαν "Το ξανθό κτήνος" (οι ίδιοι οι Ες Ες) και "Δήμιος Χάιντριχ". Είχε, επίσης, συζητηθεί μέχρι και η διαδοχή του Αδόλφου Χίτλερ από αυτόν.

(β)

Μαουτχάουζεν

Εαφνικά ο Ντιμίτρι, που οι περισσότεροι τον φωνάζανε Μυτάρα, αφού το μόνο που ξεχώριζε πάνω σε έναν κινούμενο σκελετό ήταν η μύτη του- όχι ότι εμείς οι υπόλοιποι μέναμε πίσω, απλά εμείς ήμασταν οι άτυχοι που τίποτα πλέον πάνω μας δεν θύμιζε φυσιολογικό, μου έδωσε μια σπρωξιά, διακόπτοντας τις σκέψεις που με βασάνιζαν. Ποια μοίρα περιέμενε τον Αντώνη -το κολλητάρι μου; Ήθελα να ακούσω από τον ίδιο την ιστορία, γιατί αν έμαθα ένα πράγμα από τη ζωή είναι, "Ποτέ να μην εμπιστεύεστε φήμες". Ποιος ξέρει τι φούμαρα μάς είχαν αραδιάσει αυτοί οι Σέρβοι; Με αυτά με και με άλλα πολλά, κατάφερα να κλείσω λίγο τα μάτια μου και να κοιμηθώ, μη ξέροντας τι με περιμένει το ξημέρωμα.

Η αγριοφωνάρα του Ες-Ες ξύπνησε σχεδόν τους πάντες στην παράγκα μας, υπενθυμίζοντάς μας ότι ήταν πρωί- τι πρωί δηλαδή, σκοτάδι, κανένα φως. Από την άλλη, πού να βρεθεί το φως του ήλιου χειμωνιάτικα στο Μαουτχάουζεν; Τέλος πάντων, με το που μπήκε ο Ες-Ες μέσα, είδε τον Γκιόρκι τον Υπναρά, να κοιμάται πάλι, και ξέρετε, "αυτός" δεν παίρνει από τέτοια. Τον αρπάζει από το πάνω κρεβάτι, τον πετάει κάτω και αρχίζει να τον κλωτσάει. Στην άλλη μεριά της παράγκας, ο Γκιόζη, απ' το Καραγκιόζη, που κι αυτός δεν είχε ξυπνήσει τελείως, με το που άκουσε τον πανικό που συνέβαινε, ξύπνησε, και από την τρομάρα του, έδωσε μία, και χτύπησε το κεφάλι του στο απάνω κρεβάτι.

Από την άλλη εγώ, δεν είχα κοιμηθεί σχεδόν καθόλου. Όλη τη νύχτα έβλεπα τον ίδιο εφιάλτη ξανά και ξανά. Ξύπναγα και έλεγα: «Τι στο καλό, πού θα πάει, θα κοιμηθώ». Να, όμως, που κοιμόμουν και ο εφιάλτης δεν έλεγε να σταματήσει. Θα έφταιγαν μάλλον τα γεγονότα της προηγούμενης εβδομάδας και η περιπέτεια του Αντώνη. Η βδομάδα εκείνη ήταν ένας ζωντανός εφιάλτης. Πόσους θανάτους εν ψυχρώ είδαν τα ματάκια μου, δεν φαντάζεστε! Ο ένας μάλιστα ήταν και «γείτονας», στο από πάνω κρεβάτι κοιμόταν, ειδικά τον τελευταίο χρόνο είχαμε γίνει φιλαράκια. Ο θάνατός του, μας στοίχισε όλους πολύ. Ήταν η ψυχή της παρέας, μας ανέβαζε το ηθικό και πάντα έλεγε: «Θα σας θάψω όλους και μετά θα πάω εγώ». Σαν χθες το θυμάμαι.

Μέσα σε όλο αυτόν τον χαμό, καταφέραμε τελικά να βγούμε όλοι έξω για την πρωινή αναφορά, έστω και καθυστερημένοι. Το χιόνι σκέπαζε όλο το στρατόπεδο και το κρύο τρύπαγε τα κόκαλά μας. Ο διοικητής ήταν ήδη εκεί. Ο ένας μετά τον άλλο, σύραμε τα κορμιά μας στο προαύλιο, για να μάθουμε την τύχη μας. Έτρεξα γρήγορα και μπήχτηκα στη σειρά μαζί με τους υπόλοιπους. Καθώς έριξα μια γρήγορη ματιά γύρω μου, κατάλαβα αυτό που τόσο καιρό προσπαθούσα να αγνοήσω, ότι όλοι μας είχαμε λίγες ελπίδες να τη βγάλουμε καθαρή από δω μέσα.

Και ειδικά μέσα από τέτοιο καιρό. Τυχερός ήμουν που δεν έπαθα κανένα, πως το λες, κρουοπάγωμα ακόμα. Αν και τη γλύτωσα κάνα δυο φορές, γιατί εδώ έτσι και το πάθεις και σε δει κανένας Ες-Ες, δεν σου τη χαρίζει, σε τελειώνει επιτόπου και αν δεν το κάνει, είναι που θέλει να σε βλέπει να υποφέρεις και να πεθαίνεις αργά και βασανιστικά. Να, προχθές θα 'ταν που ο Κωστής το Παλικάρη, όπως τον λέγαμε εμείς, από τη διπλανή παράγκα, που νικήθηκε από το κρύο. Κάτι με το αίμα λέει ότι συμβαίνει, τουλάχιστον κάπως έτσι μας το είπε ο εγγλέζος ο Τζον που ήταν κάποτε Δόκτορας.

Τα γαυγίσματα αυτών των λυσσασμένων σκυλιών των Εσσεσάδων με επανέφεραν στην πραγματικότητα. Δεν μπορώ να καταλάβω τι τα πιάνει αυτά τα σκυλιά και γαυγίζουν έτσι με το που μας βλέπουν. Λες να μας λιγουρεύονται; Αλλά τι να φάνε από εμάς; Κόκκαλα; Δεν κοιτάνε τους αφεντάδες τους λέω 'γω, που έναν να τρώγανε, θα τους έμενε και για την επομένη. Ο αξιωματικός είχε αρχίσει να μοιράζει τις δουλειές της μέρας. Τον είδα να έρχεται κατά πάνω μου, με ένα ύφος που δεν περιγράφεται. Είναι λες και ήξερε τι σκεφτόμουν, λες και διάβαζε την κάθε μου σκέψη. Με κοίταξε από πάνω ως κάτω, με ξανά κοίταξε. Θα είδε κάτι «διαφορετικό» πάνω μου, από τους υπόλοιπους όλους με την ίδια άχρωμη ριγωτή στολή, το ίδιο χλωμό πρόσωπο και το ίδιο σκελετωμένο σώμα. Μάλλον θα φταίει που χτες έφαγα εκτός από το συνηθισμένο μεσημεριανό, το μικρό κομμάτι ψωμί, και τρεις ελιές που βρήκα μέσα στο συρτάρι μου. Θα μου φάνηκε πολύ και θα το κατάλαβε ο αξιωματικός.

Τέλος πάντων, με αρπάζει ο αξιωματικός απ' τον γιακά και με πετάει στο πάτωμα. Εκείνη την ώρα σκέφτηκα πως είχε φτάσει η ώρα μου, γιατί κάτι τέτοια κάνανε αυτοί, αν απλώς, κάτι δεν τους άρεσε πάνω σου, αλλά τελικά το μόνο που ήθελε ήταν να με στείλει στην άλλη άκρη του στρατοπέδου για να του μαζέψω ξύλα για τη ξυλόσομπά του. Αν και το κρύο ήταν αφόρητο, ο δρόμος πολύς κι εγώ ίσα που έσωνα το κορμί μου, σκέφτηκα πως ήταν ευκαιρία να συναντήσω τον Αντώνη και να μου πει από πρώτο χέρι την εμπειρία του, αφού έμενε από εκείνη την πλευρά. Με όλα αυτά στον νου μου και πολλά άλλα, ξεκίνησα με τις λιγοστές δυνάμεις που είχα, να βρω τον Αντώνη.

Αγάπη Κατσώλα, Γ8

**Γυμνάσιο «Βεργίνα» Λάρνακας
Σχολική χρονιά: 2013-2014
Διδάσκουσα: Χριστιάνα Ιωάννου**

☞ **Θέμα εργασίας:** Να γράψετε μια συνέχεια του λογοτεχνικού κειμένου «Ο καπετάν Μιχάλης» του Νίκου Καζαντζάκη⁴

(α)

Ο γερο-Σήφακας εκείνο το παγωμένο και άχαρο πρωινό ξύπνησε άθελά του, από τις ζεστές ηλιαχτίδες του ήλιου, που τρύπωναν από το μισάνοιχτο παραθυράκι και τον χτυπούσαν επίμονα στο ζαρωμένο του κούτελο. Αμέσως έστρεψε το κεφάλι του προς τα δεξιά και το βλέμμα του κατευθύνθηκε προς το μικρό τενεκεδένιο κουτί, όπου τα τοιχώματά του ήταν πιτσιλισμένα από μικρές κόκκινες κηλίδες, και πάνω του ήταν ακουμπισμένο ένα μεγάλο, λερωμένο με πηχτή, παχύρρευστη, κόκκινη μπογιά, πινέλο.

Οι μύτες των τριχών του στρέβλωναν ελαφρώς προς τα δεξιά και ο γερο-Σήφακας, έτσι όπως ήταν στραμμένο προς το μέρος του περίμενε πως θα του μιλούσε. Ένωθε πως τον παρακολουθούσε για ώρες. Έτσι, εκεί, ακίνητο πάνω στον τενεκέ με την μπογιά.

Τις σκέψεις του γέρου τις διέκοψε η χαρούμενη φωνή του μικρού εγγονού του. Με τη χαρακτηριστική τσιριχτή φωνή, του χάρισε μια διστακτική καλημέρα, γιατί ακόμα δεν ήταν σίγουρος αν ο γέρος ήταν ξύπνιος. Δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του, μιας και αυτός έχασκε με το πινέλο του γυρισμένος στο πλάι. Ο γέρος σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι και ανταπόδωσε με πιο δυνατή και σίγουρη φωνή την καλημέρα στο Θρασάκι. Ο γερο-Σήφακας ξαφνιάστηκε πολύ, μόλις οι γυμνές πατούσες ακούμπησαν το κρύο πάτωμα· αυτό τον έκανε να βιαστεί ακόμα περισσότερο. Παραμέρισε απαλά τον εγγονό του από την πόρτα με ένα απαλό σκούνημα στο αγκώνα, αυτός πάτησε προς τα πίσω. Ακολούθησε με τον βλέμμα τον γέρο που έτρεχε φουριόζος με τον τενεκέ και το πινέλο στο χέρι. Λίγο πριν βγει από το σπίτι σταμάτησε απότομα σαν να είχε ξεχάσει κάτι και γύρισε και είπε στο Θρασάκι. «Άντε, τι περιμένεις; Σήμερα θα ανεβούμε στο καμπαναριό!». Το Θρασάκι φυσικά και το θυμόταν, αλλά δεν περίμενε τέτοια αντίδραση. Περπάτησε γοργά προς το μέρος του παππού του που τον περίμενε με το χέρι απλωμένο προσφέροντάς του τον τενεκέ. Ο μικρός αγκάλιασε τον τενεκέ με τα δυο του χέρια, σφίγγοντάς τον στο στήθος του. Ο τενεκές ήταν μισογεμάτος και αρκετά μεγάλος για το Θρασάκι.

Ο γέρος δεν χασομερούσε και άρχισε να περπατά με γοργά βήματα προς την εκκλησία. Τα δάκτυλά του όλο ζάρες και μαύρα γύρω από τα νύχια κρατούσαν σφικτά το πινέλο. Το κορμί του ήταν γέρικο, κουρασμένο, βασανισμένο. Κάτω από τα μάτια είχαν σχηματιστεί σακούλες και τα μαλλιά του ήταν αραιά, σε αντίθεση με το γένι του, και άσπρα. Το κάτω χείλος του ήταν κόκκινο και πρησμένο, ενώ το πάνω χανόταν στο παχύ του μουστάκι. Τα αυτιά του ήταν μικρά, στρογγυλά. Δεν άκουαν πλέον τόσο καλά όσο παλιά. Τα μόνα που δεν είχαν επηρεαστεί καθόλου με τα χρόνια ήταν τα μάτια του. Έξυπνα, πάντα σε εγρήγορση κινούνταν αδιάκοπα

⁴ Από το διδακτικό εγχειρίδιο *Ο λόγος ανάγκη της ψυχής*, Γ' Γυμνασίου, τεύχος α', βιβλίο μαθητή, Υ.Α.Π. 2012, σ. 22.

δεξιά και αριστερά. Ήταν σκούρα με μεγάλες κόρες, και κοιτούσαν πάντα επίμονα και διαπεραστικά. Πάντα κοιτούσε τον συνομιλητή του στα μάτια και όλοι ήξεραν πόσο καλός ακροατής ήταν.

Βημάτιζε αργά και σταθερά με το μικρό Θρασάκι σχεδόν να τρέχει από πίσω του, με τον τενεκέ σφιχτά στο στήθος. Όταν έφτασαν στην εκκλησία, ο γέρος σήκωσε το κεφάλι ψηλά και εξέτασε το καμπαναριό σαν να 'ταν η πρώτη φορά που το έβλεπε. Μετά από λίγα λεπτά, ο γέρος διέταξε το Θρασάκι να φέρει τη σκάλα. Ο μικρός άφησε κάτω την μπογιά με τα δύο του χέρια και άρχισε να τρέχει γοργά και άτσαλα προς το πίσω μέρος της εκκλησίας. Σε λίγο επέστρεψε με μια ψηλή ξύλινη σκάλα. Την τραβούσε με το ένα χέρι από την μια άκρη της, ενώ η άλλη, ελεύθερη, να τον ακολουθεί σκάβοντας το χώμα. Ο γέρος την πήρε, τη στερέωσε στον τοίχο της εκκλησίας. Έφτανε ακριβώς μέχρι το καμπαναριό.

Ο γέρος πήρε με το ένα χέρι τον τενεκέ με το πινέλο βουτηγμένο μέσα και με το άλλο ακούμπησε στην όρθια ξύλινη σκάλα. Με προσεκτικά βήματα άρχισε να ανεβαίνει τα ξύλινα φθαρμένα σκαλιά, χωρίς να κοιτάζει κάτω. Σιγά σιγά έφτασε στην κορυφή, με πολύ προσεκτικές κινήσεις έπιασε το πασαλειμμένο με κόκκινη μπογιά πινέλο και άρχισε να σχηματίζει με μεγάλες χοντρές πινελιές το γράμμα Ε. Όταν το τελείωσε, ξαναβούτηξε το πινέλο στην μπογιά και έγραψε με περισσότερη σιγουριά το γράμμα Λ. Τώρα το πινέλο ανεβοκατέβαινε και πιτσιλιζε το πρόσωπο του γέρου. Τα γράμματα σιγά σιγά επήραν τη θέση τους. Από κάτω δυο τρεις χωριανοί έκατσαν και τον έβλεπαν λίγο πιο πίσω από το Θρασάκι. Τα γράμματα φάνταζαν περήφανα, αποφασισμένα και μεγαλοπρεπή.

Ξάφνου ένας κρότος ακούστηκε. Τα χείλια του γέρου σφίχτηκαν. Έγιναν μια λεπτή ίσια γραμμή. Τα μάτια του γούρλωσαν. Πρώτα άφησε το πινέλο. Μετά τον τενεκέ. Κοκάλωσε εκεί στη θέση του για δυο τρία δευτερόλεπτα. Μετά έγειρε απότομα προς τα δεξιά αφήνοντας μια ξέπνοη κραυγή. Έπεσε λίγο πιο δίπλα από το πινέλο. Τα γένια του βάφτηκαν κόκκινα, όχι από την μπογιά. Τέντωσε λίγο τη ράχη, γύρισε με μια σπασμωδική κίνηση στο πλευρό και έμεινε εκεί ασάλευτος. Τα σκούρα του μάτια έγιναν ακόμα πιο σκούρα και κοιτάζαν ακόμα πιο επίμονα. Το στόμα του έχασκε ανοιχτό, ξέχειλο από το κόκκινο πηχτό υγρό που το είχε πλημυρίσει. Μία κηλίδα έσταξε στο χιόνι και αμέσως εκείνο, τη ρούφηξε.

Πάνω ψηλά στην εκκλησία ήταν γραμμένο με κόκκινη μπογιά «ΕΛΕΥΤ». Μέχρι εκεί πρόλαβε να γράψει ο γερο-Σήφακας. Η σφαίρα είχε διαπεράσει τον λαιμό του.

Κώστας Χατζηγεωργίου, Γ8

Γυμνάσιο «Βεργίνα» Λάρνακας

Σχολική χρονιά: 2013-2014

Διδάσκουσα: Χριστιάνα Ιωάννου

(β)

- Μην γκρεμιστείς παππού, θα ανέβω κι εγώ.

- Όχι, εγώ, επέμενε ο γέρος, εγώ, πάμε τώρα!

Επέστρεψαν στο σπίτι, το κρύο ήταν τσουχτερό, το χιόνι περιέβαλε όλο το χωριό ήταν σαν άσπρο βαμβάκι, τόσο λευκό και μαλακό που όταν το έπιανες στα χέρια σου έλιωνε. Το Θρασάκι ήταν στο παράθυρο και αγνάντευε τα πρώτα χιόνια τρώγοντας και ένα κομμάτι ψωμί. Μα τον παππού έγνοια τον είχε κυριεύσει μεγάλη.

- Τι είναι παππού; Τι τρέχει; απόρησε το Θρασάκι.

- Ελευτερία ή θάνατος! Ελευτερία ή θάνατος, μουρμουρούσε συνέχεια.

Το Θρασάκι δεν καταλάβανε τον γέρο Σήφακα και έτσι χωρίς δεύτερη σκέψη ξαναρώτησε.

- Τι είναι παππού; Τι τρέχει;

Ο παππούς γυρνάει το κεφάλι του και απαντάει με ένα αγνό βλέμμα.

- Η σιωπή είναι η καλύτερη και η πιο σοφή απάντηση, Θρασάκι, να το θυμάσαι αυτό.

Το Θρασάκι επαναλάμβανε μουρμουρίζοντας.

- Αύριο θα δεις, μέσα σε μια νύχτα θα αλλάξουν τα πάντα. Τρία μπαμ!

- Τι θα δω παππού; Τι τρία μπαμ;

Το Θρασάκι έβλεπε τις φλόγες στο τζάκι, πετάγονταν σπίθες ασταμάτητα, φανταζόταν ότι ήταν οι Τούρκοι. Τόσο μεγάλη φωτιά, κατακόκκινη, με καπνούς. Σιγά σιγά η φωτιά έσβησε, ώσπου το Θρασάκι αποκοιμήθηκε... Το επόμενο πρωί το Θρασάκι φόρεσε το μάλλινο σακάκι του, τις ψηλές μπότες και το σκουφί του. Πήρε την μπογιά και έτρεξε να πάει στο καμπαναριό. Ήταν κατασκότεινα, τα δέντρα κουνιόνταν σαν τρελά και ο άνεμος σφύριζε σιγά. Το Θρασάκι δεν τα παρατούσε, στην αρχή δείλιασε αλλά μετά δεν τον σταματούσε τίποτα.

- Αφού τα κατάφερε ο γέρο Σήφακας θα τα καταφέρω και εγώ, είπε.

Όταν έφτασε στην εκκλησία η πρώτη του δουλειά ήταν να ανεβεί στο καμπαναριό. Προσπάθησε αλλά ήταν ψηλά, σκεφτόταν τι να κάνει μέχρι που είδε μια στριμωγμένη σκάλα μισοσπασμένη, αλλά ήταν ακόμα γερή. Θα άντεχε το βάρος του! Σκαρφάλωσε γρήγορα γρήγορα, βούτηξε το πινέλο στην μπογιά, η μπογιά πιτσιλίζει παντού. Έγραφε και καμάρωνε τα γράμματά του.

Έγραψε Ελευτερία ή θάνατος με κεφαλαία και κατέβηκε γρήγορα πριν τον πάρει χαμπάρι κανένα μάτι. Αλλά τόσο σκοτεινά ήταν που δεν έβλεπε καν που πήγαινε. Το Θρασάκι με μεγαλύτερο πείσμα είπε.

- Θα συνεχίσω, Ελευτερία ή θάνατος, παιδιά!

Κάθισε για λίγο να ξεκουραστεί και μετά από λίγο ξεκίνησε για μεγάλο δρόμο. Σιγοτραγουδούσε τραγούδια για τον πόλεμο και τη λευτεριά. Αποφάσισε να γεμίσει όλους τους τοίχους. Έγραφε, έγραφε... όπου είχε κενό χώρο. Ξαφνικά άκουσε ένα ΜΠΑΜ. Το Θρασάκι κρύφτηκε αμέσως, δεν έβγαλε άχνα. Μετά από δύο λεπτά ακούει και το δεύτερο ΜΠΑΜ.

- Αχ, Παναγία μου! Βοήθα με σε παρακαλώ! Ας ήταν εδώ ο παππούς!

Όταν είπε 'παππούς', θυμήθηκε τα «τρία μπαμ» που του είχε πει το προηγούμενο βράδυ! Το Θρασάκι με έναν κόμπο στο στομάχι περίμενε να ακούσει το τρίτο μπαμ. Δεν άργησε και πολύ. Αυτό ακούστηκε πιο δυνατά από όλα. Σαν κάτι μεγάλο να έρχεται προς το χωριό με δυνατές φωνές. Ήταν οι Τούρκοι που έρχονταν με γρήγορα βήματα, έτοιμοι για όλα. Ο κόσμος ξύπνησε από τους πυροβολισμούς και παντού έβλεπες φοβισμένους ανθρώπους να φεύγουν, άλλοι έτοιμοι να πολεμήσουν και άλλοι για να καταλήξουν αιχμάλωτοι στα χέρια του εχθρού. Ένας Τούρκος πλησίασε απειλητικά το Θρασάκι και ήταν έτοιμος να....

- Θρασάκι, Θρασάκι, ξύπνα!

- Τι έγινε; Μας έπιασαν, παππού;

- Ποιος; Τι να γίνει; Κοιμόσουνα, Θρασάκι μου! Θα είδες εφιάλτη.

- Αχ, παππού! Άσε τα λόγια και πάμε στο καμπαναριό!

Στέλλα Σωκράτους, Γ4

**Γυμνάσιο «Βεργίνα» Λάρνακας
Σχολική χρονιά: 2013-2014
Διδάσκουσα: Φωτεινή Θεοδούλου**

☞ **Θέμα εργασίας:** Να γράψετε μια συνέχεια του λογοτεχνικού κειμένου του Έριχ Μαρία Ρεμάρκ «Ουδέν νεώτερον από το δυτικόν μέτωπον».⁵

[...] Πρέπει να γίνω τυπογράφος, τυπογράφος...

«Ναι, συνάδελφε, θα γίνω, όμως πρώτα πρέπει να κρατήσω τον λόγο μου και να βοηθήσω την οικογένειά σου. Εδώ, όμως, είναι το πεδίο της μάχης και κανείς δεν φεύγει απ' εδώ ζωντανός, παρά μόνο εάν είναι τραυματίας. Μόνο έτσι λοιπόν θα φύγω.»

Παίρνω, λοιπόν, το ντουφέκι και ρίχνω στον εαυτό μου όπως και σ' αυτόν. Με τον ίδιο τρόπο, κάπου πιο ανώδυνα όμως. Όλοι νόμιζαν πως αυτοκτόνησα, όταν όμως πλησίασαν με βρήκαν αιμόφυρτο κι έτσι με οδήγησαν στο νοσοκομείο. Τη φωτογραφία και την αντρέσα του τις έχω πάντα επάνω μου.

Βγαίνοντας από το νοσοκομείο έψαξα για να βρω τη διεύθυνσή του. Και τη βρήκα. Σε ένα μικρό γαλλικό χωριό στα σύνορα με τη Γερμανία. Πήρα τον δρόμο κι έφτασα στο χωριό, στο σπίτι του. Έβγαλα τη φωτογραφία από το πουκάμισο. Ναι, είναι το σπίτι της φωτογραφίας. «Είναι το σπίτι σου συνάδελφε, το μικρό σου σπιτάκι με τα ξύλινα παράθυρα και την τρίγωνη στέγη», είπα στη φωτογραφία. Πλησίασα και κοίταξα στο κουδούνι. Ζεράρ και Μισέλ Ντιβάλ. Κτύπησα το κουδούνι κι άκουσα ένα μικρό κορίτσι να φωνάζει κάτι στα γαλλικά. Κατάφερα να ξεχωρίσω μόνο τη λέξη «μαμά».

Η πόρτα ανοίγει. «Είναι η γυναίκα σου συνάδελφε, ντυμένη στα μαύρα κι όμως τόσο όμορφη όσο και στη φωτογραφία. Να και η κορούλα σου, η χαριτωμένη σου κορούλα...». Βλέποντάς με, φοβισμένη προσπάθησε να κλείσει την πόρτα, της έδειξα όμως τη φωτογραφία. Ξαφνιασμένη, ξέσπασε σε κλάμα και κάθισε για να μη λιποθυμήσει. Δεν θέλω, όμως, να μείνω για πολύ. Αφήνω μερικά λεφτά πάνω στη φωτογραφία και φεύγω. Ξεπλήρωσα τον λόγο μου. «Κατά ένα μέρος μόνο, όμως, συνάδελφε.» Πρέπει να γίνω τυπογράφος, τυπογράφος...

Ευθύμιος Χριστοφή, Γ4

**Γυμνάσιο «Βεργίνα» Λάρνακας
Σχολική χρονιά: 2013-2014
Διδάσκουσα: Φωτεινή Θεοδούλου**

⁵ Από το διδακτικό εγχειρίδιο *Ο λόγος ανάγκη της ψυχής*, Γ' Γυμνασίου, τεύχος α', βιβλίο μαθητή, Υ.Α.Π. 2012, σ. 41.